

det, at så var rapporten kommet om, at nu kunne man ikke gøre mere, og så måtte Sikkerhedsrådet naturligvis træffe beslutning om en militær intervention. Sådan er FN-sporet, sådan har det været for os, og sådan har vi også forstået at det var for regeringen. Men det er altså den amerikanske præsident og den danske statsminister, der nu har truffet beslutning om, at nok er nok nu, uden at de folk, vi har på stedet, nemlig våbeninspektørerne og Hans Blix, har meddelt det.

Det er også et svar til hr. Skaarup.

Læren efter 11. september for os Socialdemokrater har været fra første færd at samle bred international støtte og alliance, når verdenssamfundet skal reagere over for terror og over for diktatorer. Sådan var det efter den 11. september, sådan var det i kampagnen mod Talebanstyret i Afghanistan. Vi beklager, at den amerikanske præsident og den amerikanske administration har skiftet linje. Nu samler man ikke bred alliance, nu lægger man ikke pres på situationen i Mellemøsten i krisen mellem palæstinensere og israelere for at samle alliance til et opgør med Saddam Hussein, nej, nu kan man gå alene med en lille flok andre lande i krig. Det beklager vi dybt.

Til hr. Langballe skal jeg sige: Vi har truffet vores valg. Vi troede, regeringen var enig med os, og det har vi troet lige frem til i går.

Kl. 11.30

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg tillader mig igen at citere fra 1998, hvor der heller ikke var enighed i FN's Sikkerhedsråd, i forbindelse med den tidligere regerings støtte til en militæraktion, hvor Socialdemokraternes daværende ordfører, fru Ingrid Rasmussen, sagde, at det ikke er nogen let beslutning, men når verdenssamfundet står over for en kynisk fredsbryder, der nægter at overholde den betingede våbenhvile, hvor der foreligger bevidste, grove overtrædelser på centrale områder, må vi reagere. Der må i yderste konsekvens, om fornødent med militære midler, sættes en stopper for, hvad Socialdemokratiet betragter som en trussel mod menneskeheden. Vi betragter de gentagne obstruktioner fra Iraks side som en global trussel med uoverskuelige menneskelige lidelser til følge.

Hvad er der sket siden? Hvad er der sket med den socialdemokratiske holdning siden? Er truslen mindre i dag, end den var i 1998? Er truslen mindre?

(Kort bemærkning).

Troels Lund Poulsen (V):

Den socialdemokratiske ordfører har gjort meget ud af at forklare om den store forskel, der er fra 1998 og frem til i dag. Jeg vil bare spørge den socialdemokratiske ordfører, om det ikke er korrekt, at vi dengang også oplevede Saddam Hussein lege kispus med verdenssamfundet, dengang oplevede vi også, ligesom nu, at han ikke kunne redegøre for de kemiske og biologiske våben.

Vi mangler stadig væk en redegørelse for de 31.000 kemiske våben, som den daværende udenrigsminister efterlyste i 1998 og 1999. Dengang ville Saddam Hussein ikke lade sig afvæbne. I 1998 blev sagen ikke kørt gennem Sikkerhedsrådet. Det var der god grund til. Der var nemlig udsigt til, at sagen ville blive blokeret, nøjagtig som det er sket i den aktuelle situation.

Til sidst har det fra Socialdemokratiets side også været udtrykt, hvor vigtigt det er at samarbejde med de nordiske lande. Men er det ikke korrekt, at lande som Sverige og Finland også i 1998 var indstillet på at give mere tid? Det var den daværende regering ikke. Hvad er forskellen?

(Kort bemærkning).

Jens Hald Madsen (V):

Hr. Frank Jensen siger: Det er ikke rimeligt at sende soldater af sted med et smalt flertal. Nej, det er ikke rimeligt.

Det er ikke rimeligt, at det, der er bygget op med at have en alliance af et bredt flertal i Folketinget, når det drejer sig om dansk udenrigs- og sikkerhedspolitik, bliver brudt, lige så vel som det ikke var rimeligt, da Schröder, den tyske kansler, for at redde sit eget skind misbrugte den europæiske alliance for at redde sit eget valg og dermed satte hele alliancen i Europa på spil og lavede det brud, som havde nogle forfærdelige konsekvenser.

Dermed er det heller ikke rimeligt, at Socialdemokratiet bryder med noget, vi havde håbet, vi skulle bygge op som en tradition, nemlig at samle os, når det drejer sig om udenrigs- og sikkerhedspolitiske spørgsmål, og jeg skal spørge: Er det her begyndelsen på en ny tid med fodnotepolitik? Jeg håber det ikke.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Jeg kan helt genkalde mig den ordførertale fra 1998 af fru Ingrid Rasmussen, som hr. Jens Roh-